

مطابیات عبید زاکانی

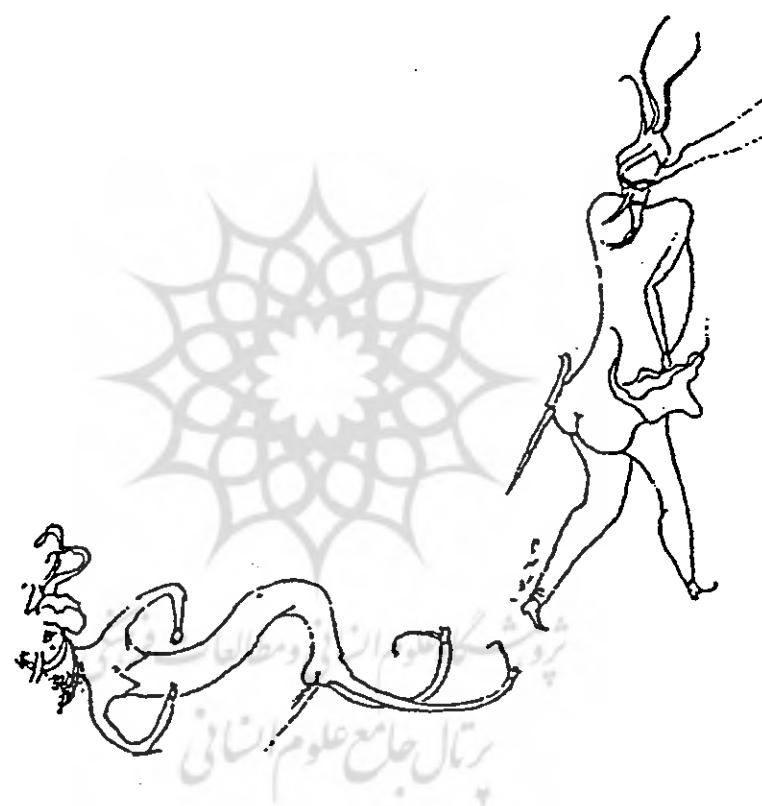
مصور شده بوسیله اردشیر محصص

ه اردشیر محصص، هرمند بزرگ روزگار ما که آثارش بارها در نمایشگاههای جهان تحسین واعجاب هنرستان و هردوستان طراز اول را برانگیخته است، اینک، از راه لطف چند طرح مربوط به «مطابیات عبید زاکانی» را که تا حال در جایی بچاپ نرسیده، به مجله ایران شناسی اهداء کرده است. این پنج طرح در این شماره از نظر خوانندگان می گذرد.

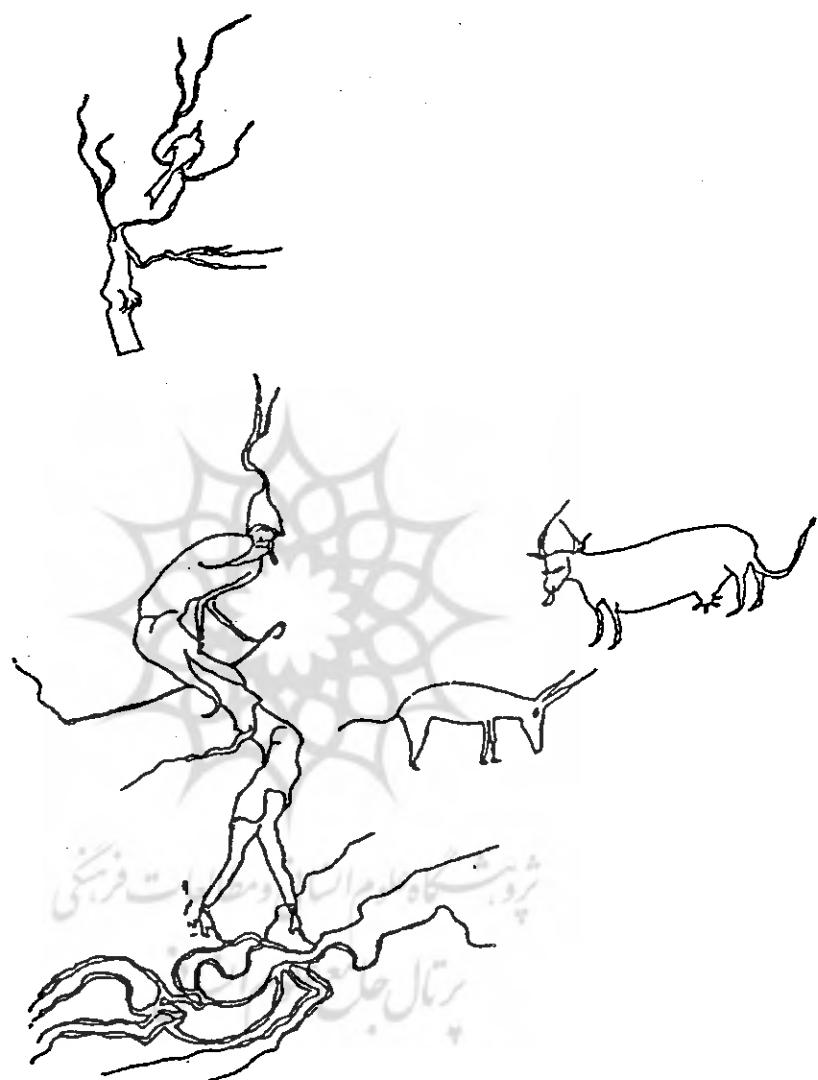
لولی با پسر خود ماجرا می کرد که تو هیچ کاری نمی کنی و عمر در بطالت به می بری. چند با تو گوییم که متعلق زدن بیاموز و سگ از چنبر جهانیدن و رسن بازی تعلق تا اکن تا از عمر خود برخوردار شوی. اگر از من نمی شنوی، به خدا تورا در مدرسه اندازم تا آعلم مُرده ریگ ایشان بیاموزی. دانشمند شوی و تا زنده باشی در مذلت و فلاکت و ادبای بیانی و یک جواز هیچ جا حاصل نتوانی کرد.

عسان شب به قزوینی مست رسیدند. پکرفتند که برخیز تا به زندانت برم. گفت
اگر من به راه توانستمی رفت، به خانه خود رفتم.

قلندری نبض به طبیب داد. پرسید که مرا چه رنجی است. گفت تورا رنج گرمنگی است و او را به هریسه مهمان کرد. قلندر چون سیر شد، گفت در لنگر ما ده یار دیگر همین رنج دارند.

روستایی ماده گاوی داشت و ماده خری با گزنه. خربمرد، شیر گاو به گزنه خر می‌داد و ایشان را شیر دیگری نبود و روستایی ملول شد. گفت: خدایا، تو این خر گزنه را مرگی بله تا عیلان من شیر گاو بخورند. روز دیگر در پایگاه رفت. گاو را دید مرده. مردک را دود از سر برفت. گفت: خدایا، من خر را گفتم. تو گاو از خربازی شناسی!